

SONET S VÁŽNOU PROSBOU

Můj hřbitov v Pohoří má v každém rohu lípu
a na těch lípách bzučí v červnu včely.
Jako by se i hroby rozezněly
a mrtví by si vyšli na besedu.

Radují se, co bude letos medu,
a kdo měl život sladší nežli jiný,
vynahradí teď marné laskominy
tomu, co ještě mlád se zabil v džípu.

Takový mír a pohoda tu vane.
Co bylo, bylo, co se stalo, stalo,
hlína to srovnala. A všude plno květů.

Přesto zde klekám k vážné prosbě, Pane:
Jednou sem jistě přijdu natrvalo,
leč dokud miluji, nech na pospas mě světu.

SONET O VELKÉM TŘESKU NA KONCI CESTY

Jen jako bod, z něhož snad vesmír vznikl,
a tváří vtvář všem dalším záhadám
snad ještě menším vždy si připadám,
když uslyším, jak tiká perpendykl.

Navzdory svůdným pozlátkům a lesku,
přes žár a něhu, cos mi rozdala,
s posvátnou hrůzou tuším odmala:
I ve mně dojde k velikému třesku.

Pak z pouhé scvrklé singularity
rozepnu se k všeobsáhlému jasu
a pochopím ty nejtajnější divy.

Rouhám se, čtu-li Bohu levity,
pátraje po smyslu promarněného času,
proč, proč, ach proč jen nemohu to – živý?!

SONET O KONCI VŠEHO PŘEVŤELOVÁNÍ

Kolik je vůbec v jednom těle lidí?
Určitě nejmíň aspoň dva. I tři.
A který toho druhého víc šidí?
A kterého to více rozjitří?

Jeden jde vždycky cestou stroze přímou,
nezajímá ho, co to bude stát,
druhého ve všech labyrintech přijmou
a je to snad sám ztělesněný pád.

Jeden, jak může, stojí před zrcadlem,
druhý se brouzdá parkem v listí spadlém
a sčítá křivdy, co jen jich tu je.

Ten věří v Boha, onen se mu rouhá,
v nás všech však hoří jedna shodná touha,
být jediným jen, jenž tě miluje.